

# JUDEȚUL VÎLCEA ȘI UNIREA

SERGIU PURECE

Anul 1859, care a adus pentru poporul român realizarea unirii celor două principate surori Țara Românească și Moldova, a fost momentul încheierii unei etape deosebit de importante în drumul către cristalizarea statului român modern.

Se realiza acum dezideratul generației de la 1848, se înfăptuia acum ceea ce Nicolae Bălcescu întrevăzuse cu ani în urmă când spunea: „e vremea ca moldoveni și munteni să ne aducem aminte că sîntem români să ne strîngem împreună inimă lîngă inimă, să ne organizăm, să ne concentrăm toate puterile...“<sup>1</sup>.

Actul de la 1859 a fost după cum se exprima Mihail Kogălniceanu: „Actul energic al întregii națiuni“. Căci în adevăr dacă în a doua jumătate a deceniului VI al secolului trecut condițiile politice generale au fost favorabile unei asemenea manifestări a poporului român, numai efortul său propriu a făcut posibilă realizarea unirii celor două principate sub conducerea aceluiași domn.

Congresul de pace de la Paris din 1856 care întrunea puterile europene ce s-au înfruntat în Războiul Crimeiei, căutînd să rezolve problema orientală, să inoculeze sînge nou „omului bolnav al Europei“ (Imperiul Otoman), a luat în discuție și situația principatelor românești. Neînțelegerile dintre puterile europene în privința acceptării unirii Moldovei cu Țara Românească au făcut ca, Congresul să hotărască, mai întii consultarea poporului român în privința Unirii, prin organizarea unor Adunări ad-hoc ale căror lucrări să fie supravegiate de o comisie formată din reprezentanți ai celor 7 puteri care își fixa sediul la București<sup>2</sup>.

În urma acestei hotărîri în cele două principate se declanșează atît o campanie unionistă (de către membrii Partidei naționale) cît și una antiunionistă (susținută de boierimea conservatoare).

Dacă aceste acțiuni sînt declanșate încă de la sfîrșitul anului 1856<sup>3</sup>, acțiunea de desemnare a deputaților pentru Divanul ad-hoc este lansată la sfîrșitul lunii februarie, cînd era difuzat administrațiilor de județe ofisul domnesc numărul 270, însoțit de traducerea firmanului Înaltei Porți ce cuprindeau măsurile ce trebuie luate și felul cum se vor executa alegerile de deputați pentru Divanul ad-hoc<sup>4</sup>. Acestor acte li se

adaugă la 1 martie 1857, instrucțiunile Ministerului Treburilor din Lăuntru, cuprinzând măsurile elaborate de Consiliul Administrativ Extraordinar al Țării Românești pentru aducerea la îndeplinire a firmanului Înaltei Porți referitor la alegerea deputaților pentru divan<sup>5</sup>, iar la 2 mai o publicație tipărită conținând Regulamentul înscrierii alegătorilor pe listele pentru desemnarea deputaților în Divanul ad-hoc<sup>6</sup>. Conform acestor acte normative corpul alegătorilor era împărțit în mai multe categorii: marii proprietari, care aveau peste 100 fălci de pământ și care desemnau câte doi deputați pentru fiecare județ prin vot direct; micii proprietari, cu moșii de 10 pînă la 99 fălci, care desemnau câte un deputat ales prin delegații plășilor. Tot prin delegații aleși pentru fiecare plasă își desemnau deputatul și clăcașii. Cea de-a patra categorie o reprezentau orășenii care alegeau un singur deputat din fiecare urbe, drept de vot avînd cei care posedau un venit sau o avere de cel puțin 8 000 lei anual<sup>7</sup>.

Toate aceste ordine și instrucțiuni sînt aduse la cunoștința tuturor locuitorilor țării. În județul Vîlcea la 3 aprilie 1857, 38 de proprietari din plătul Horezu aduceau la cunoștința Administrației că li s-au făcut cunoscute toate instrucțiunile pentru aplicarea firmanului Înaltei Porți și că vor acționa conform acestora<sup>8</sup>. De la sfîrșitul lunii martie și pînă în iunie în județul Vîlcea se desfășoară acțiunea de înscriere în listele de alegători conform categoriilor cuprinse în instrucțiunile primite. Sînt trimise mai întîi liste provizorii cuprinzînd: boierii cu ranguri și proprietarii mici, care dețin între 10 și 99 fălci de pământ<sup>9</sup>.

La acestea se fac adăugări ulterioare în urma luării în considerație a cererilor adresate de locuitori ai județului aparținînd diferitelor categorii de alegători. Astfel Elena Străchinescu trimitea la 26 aprilie 1858 cererea fiului său Tache Străchinescu (ce se afla la Paris) de a fi înscris între alegătorii primari, deoarece deține 200 pogoane moșie în hotarul satului Romanești, avînd vîrsta de 30 ani<sup>10</sup>.

Asemenea cereri înaintează între alții: Tache Măldărescu din Genuneii<sup>11</sup>, Ion Vîlsănescu din Crăciuneii de Jos, jud. Olt<sup>12</sup>, precum și Nicolae Stănescu, Ion Dănicel, Alexandru Răscăiatu, Ion Răscăiatu, Radu Craioveanu, Stoica Trușcă, C. Apostolescu, care într-o petiție colectivă depusă la 17 iunie 1857, consemnau că dețin fiecare în satul Fișcălia proprietăți de cel puțin 22 pogoane și jumătate<sup>13</sup>.

La sfîrșitul lunii iunie lucrările preliminare erau în general încheiate. Administrația județului Vîlcea înainta Ministerului Treburilor din Lăuntru o listă cuprinzînd 67 orășeni din Rm. Vîlcea, cu o avere de cel puțin 8 000 lei care au dreptul de a alege și a fi aleși, o alta cuprinzînd zece mari proprietari care vor desemna doi deputați pentru Divan și un tabel cuprinzînd 3 022 neorășeni, care vor desemna delegați pentru alegerea unui deputat<sup>14</sup>.

Cu ocazia întocmirii listelor de alegători, în județ circulă un memoriu unionist al cărui inițiator, Vasile Bonciu, (fratele lui Manole, fost maior de panduri în tabăra gen. Magheru) îndeamnă pe locuitorii satelor să-î semneze. Așa cum s-a întîmplat la Ciorăști aderă la acest act nu numai sătenii dar și reprezentanții administrației locale, care au fost aspru pedepsiți pentru acest fapt, acuzați fiind că au nesocotit indicația ca organele administrative să-și păstreze neutralitatea.

După încheierea lucrărilor preliminarei de constatare a corpului electoral, în cursul lunilor iulie-septembrie comisii speciale s-au ocupat în cadrul fiecărui județ cu cercetarea contestațiilor privind drepturile alegătorilor înscrși pe liste. Dacă inițial aceste lucrări trebuiau încheiate la 22 august 1857, termenul de prezentare și cercetare a contestațiilor se prelungește la 17 august cu încă 10 zile<sup>16</sup>. Din comisia însărcinată cu această lucrare pentru jud. Vilcea făceau parte printre alții: serdarul Nae Poenaru, președintele Tribunalului și maiorul Ionomu membru al acestui organ, care erau rechemati la 26 iulie la Rm. Vilcea, ei aflându-se în interes de serviciu la Craiova și respectiv Tîrgu-Jiu<sup>16</sup>.

Căutînd să termine foarte repede lucrările pentru care se întrunise, Comisia județului Vilcea face o seamă de greșeli reclamate de cei nedreptățiți. Nu putem spune că a fost vorba de reavoință și că acest organism se afla de partea boierimii conservatoare, deoarece nedreptățiți au fost atît adepții partidei unioniste cît și opozanții ei. Reclamațiile trimise Ministerului Treburilor din Lăuntru fac ca acesta să reacționeze și să trimită la 3 august 1857 un ordin observator prin care face cunoscut că este ilegal ca această comisie și Administrația județului să nu ia în considerație cererile de înscriere între alegători primite cu întîrziere și este necesar să urmărească mai atent contestațiile, să nu elimine de pe listă direct pe cei contestați<sup>17</sup>.

În sprijinul celor afirmate mai sus în legătură cu faptul că acțiunile Comisiei pentru cercetarea contestațiilor din jud. Vilcea nu se datoresc apartenenței membrilor săi la vreuna din grupările angajate în lupta pentru mandate în Divanul ad-hoc, putem aduce faptul că însuși marele logofăt Iordache Otetelișanu a fost exclus de pe listele electorale. Numai în urma intervenției Ministerului Treburilor din Lăuntru din 14 august 1857<sup>17</sup> și a prezentării actelor ce demonstau ridicarea ipotecii pentru moșia Otetelișu<sup>19</sup>, comisia a hotărît prin procesul verbal încheiat la 22 august 1857 înscrierea marelui logofăt pe listele electorale ale boierilor de rangul întîi<sup>20</sup>.

Pe lîngă acest reprezentant al mării boierimi, probleme deosebite în încercarea de a fi integrat în rîndul alegătorilor a avut de suferit și profesorul de la Școala Națională din Rîmnic, Grigore Mihăescu contestat că nu are o vechime în oraș de cel puțin trei ani<sup>21</sup>. Numai în urma ordinului Ministerului Treburilor din Lăuntru de la 2 septembrie 1857 acest reprezentant al intelectualității și în același timp al partidei unioniste este înscris pe listele de alegători din Rm. Vilcea<sup>22</sup>. De asemeni prin Buletinul extraordinar al Ministerului Treburilor din Lăuntru după constatările Comisiei jud. Vilcea sînt reînscrși în listele electorale la începutul lui septembrie și o serie de proprietari mijlocii între care: pitarul Nae Pîrîianu, pitarul Ion Pleșoianu, Ștefan Giulescu și Ioan Străchînescu<sup>23</sup>.

De la începutul lunii septembrie este declanșată activitatea propriu-zisă de alegere a deputaților pentru Divan. La 10 septembrie 1857 se primeau în capitala județului rapoarte de la subadministrațiile de plăși și plaiuri în legătură cu desfășurarea operațiunilor de desemnare a delegaților ce vor proceda la alegerea deputatului clăcașilor. Din plaiul Cozia erau desemnați Zamfirache Despoiu, din Călimănești, și



Dumitru Mangu, din Bunești,<sup>24</sup> din plaiul Horezu Stamate Budurescu din Foleștii de Jos împreună cu Pătru Diaconu din Milostea care își vor depune sufragiul<sup>25</sup>. Reprezentanți ai clăcașilor din plasa Ocolu erau Ghiță Ion, lăcătuș din satul Titireciu și Dumitru Zachia din Teiuș<sup>26</sup>, iar cei din plasa Oltețul de Sus desemnașeră pe Barbu Popa și Ioan Pui<sup>27</sup>. Aceștia întruniți la Rm. Vlcea îl vor alege ca deputat al clăcașilor pe Stamate Budurescu, cel care fusese acuzat la 1 martie de egumenul mănăstirii Hurezu că este „incitator la revoluție între consăteni” și pentru care se cerea atunci strămutarea de pe moșia mănăstirii<sup>28</sup>.

La 14 septembrie cei 22 de alegători, proprietari de rangul întâi, întruniți în capitala județului desemnau ca deputați pe clucerul Nicu Lahovary și pe marele logofăt Ioan (Iordache) Otetelișanu<sup>29</sup>. Aceștia obținuseră majoritatea sufragiilor, Nicu Lahovary 17 voturi, Ioan Otetelișanu 10, iar ceilalți candidați revenindu-le : 9 voturi prințului Barbu Știrbei, 7 pitarului Luca Pleșoianu și un vot aga Costache Cerchez<sup>30</sup>.

Adunându-se la 17 septembrie cei 65 de orășeni înscriși pe listele electorale aleg ca deputat pe pitarul Nicolae (Iancu) Iancovescu<sup>31</sup>. Tot în aceeași vreme cei 35 de delegați desemnați de proprietarii aparținând clasei a II-a, procedînd la alegerea deputatului pentru Divanul ad-hoc își întrunesc sufragiile pentru Nicolae Iancovescu din Horezu<sup>32</sup>. Acești reprezentanți ai locuitorilor județului Vlcea erau chemați la București la 25 septembrie, asigurîndu-li-se pentru deplasare cai de poștă, iar deputatului clăcașilor, fiindu-i eliberată și o sumă de bani pentru cheltuială<sup>33</sup>.

Odată însă cu deschiderea lucrărilor Divanului ad-hoc de la București, pe adresa acestuia din județul Vlcea sosea un energic protest semnat de Tache Străchinescu și alți opt alegători care contestau legalitatea alegerilor și calitatea deputaților aleși de a reprezenta voința și dorințele locuitorilor<sup>34</sup>. Acest protest pornind de la recomandările făcute de guvern încă din mai 1857, care specificau că în lucrările de alegere autoritățile să dovedească imparțialitate și absolută legalitate,<sup>35</sup> aduceau la cunoștința Adunării abuzurile săvîrșite de reprezentanții administrației județului și în special comportarea administratorului județului Constantin Lahovary. Protestul arată că dacă în celelalte județe s-a respectat legalitatea : „Numai județul nostru Rîmniceu Vlcea (sic!) rămase centrul intrigilor ce s-au exersat fără rușine sub protecția cîrmuitorului Lahovary în contra legilor electorale”<sup>36</sup>. Se consemnează în protest faptul că autoritățile au folosit toate mijloacele pentru a înscrie pe listele electorale pe aceia care erau oameni de încredere sau puteau fi influențați, folosind diverse mijloace ilegale : „Mulți dintre proprietari sau negustori au mers că să se înscrie nu numai la subcîrmuire dar și la administrație atît în vremea facerii listelor cît și în cele 40 de zile de contestație. Cu toate acestea, cîrmuitorul a-ntrebuințat totul ca să descurajeze pe proprietari : pe unii îi trimiteau din nou la subcîrmuiri pe alții îi purta cu azi cu mâine fără să le ia în băgare de seamă petițiile”<sup>37</sup>.

În continuare petiționarii se plîng de faptul că aceste mașinațiuni au făcut ca jumătate dintre proprietari să nu participe la alegeri, și astfel deputații trimiși în Adunare să nu fie reprezentanții locuitorilor jud. Vlcea.

Cenzurarea voturilor marilor proprietari a făcut să fie desemnați ca deputați Iancu Otetelișanu și Nicu Lahovary.

Se remarcă de asemeni că Nicolae Iancovescu deputatul proprietarilor de rangul doi, nu merită această demnitate deoarece a fost amestecat în afacerile veroase ale fostului egumen al mănăstirii Hurezu, Hrisant<sup>38</sup>.

Referindu-se la desfășurarea alegerilor deputatului clăcașilor ce a avut loc la 15 septembrie, se consemnează că: „...d. Lahovary a dat însuși exemplul de cele mai flagrante abateri...”, impunând alegătorilor să nu se pronunțe pentru Tache Străchinescu, în timp ce subocîrmui-torii intimidînd corpul electoral, în special pe clăcași și moșneni, au impus alegerea lui Stamate Budurescu „...care a fost osîndit pentru crime...”<sup>39</sup>. Ținîndu-se cont de faptul că „...în nici un stat unde nația este chemată la elecții pe cale parlamentară nu se pomenește niște abuzuri flagrante din partea administrației”, se cere anularea alegerilor și destituirea administratorului.

Deși foarte vehement acest protest, la cîteva zile, 2 octombrie, același Tache Străchinescu (inițiatorul său) revenea acceptînd deputații ce reprezentau județul Vilcea în Divanul ad-hoc, cu mențiunea că „s-au angajat în fața onorabililor dumnealor colegi că vor susține cele patru puncte din programul național și că vor vota pe față...”<sup>40</sup>.

Protestul acesta ca și documentul prin care sînt recunoscute cali-tățile deputaților din județul Vilcea, odată contestate, țin să remarce factura unionistă a delegației vilcene, chiar dacă nu realizată dintr-un început, dacă ținem cont de protestul de la 29 septembrie 1857, concre-tizată mai apoi în fața majorității Divanului ad-hoc al Țării Românești.

Urmărind activitatea deputaților jud. Vilcea în cadrul Divanului putem remarca faptul că deși nu au fost aleși în nici una din comisiile adunării ei și-au depus candidatura. Astfel marele logofăt I. Otetelișanu obținea la 30 septembrie 1857, 9 voturi, iar Nicolae Lahovary 13 voturi, la alegerile pentru Comisia de validare a Divanului<sup>41</sup>. Două zile mai tîrziu I. Otetelișeanu întrunea 9 voturi iar Nic. Lahovary 3, candidînd pentru un loc în Comisia de redactare a regulamentului Divanului ad-hoc.<sup>42</sup>

I. Otetelișanu participă și la alegerile pentru postul de vicepreședinte al Adunării, dar nu obține la 5 octombrie decît 12 voturi, această funcție fiind ocupată de Nicolae Golescu cu 85 de sufragii<sup>43</sup>.

La 11 noiembrie 1857, Nicolae Lahovary obținea numai 6 voturi candidînd la un loc în Comisia însărcinată cu publicarea documentelor Divanului ad-hoc<sup>44</sup>. În afară de Nicolae Iancovescu deputatul orașenilor din Rm. Vilcea, care la 14 noiembrie părăsea Adunarea chemat pentru 15—20 de zile de grabnice treburi familiale<sup>45</sup>, ceilalți deputați participă la totalitatea lucrărilor adunării aducîndu-și pe deplin contribuția la concretizarea concluziilor sale care cereau unirea principatelor române.

Victoria unionistă în Divanurile ad-hoc a fost definitivă. Dizolva-rea acestora în urma firmanului din decembrie 1857<sup>46</sup>, nu a făcut decît să consemneze că în mare parte și-au atins scopul. Au rămas însă nelămurite o seamă de probleme de viață ale viitorului stat a căror rezol-vare nu va fi posibilă decît peste cîteva ani în urma reformelor lui Alexandru Ioan Cuza.

Ținând cont de hotărîrea de a se realiza unirea Conferința de la Paris, deschisă la 22 mai 1858, a acceptat cererile unanime ale „moldo-valahilor”, dar puterile antiunioniste reușesc să introducă în Convenția încheiată prevederi care știrbeau unirea. Se cere ca cele două Principate Române deși unite să aibă doi domni, două capitale și două guverne. Pentru alegerea domnilor s-a prevăzut a fi luate măsuri pentru desemnarea deputaților unei Adunări electivă.

Alegătorii au fost împărțiți în trei colegii<sup>47</sup>. Primul format din cei care aveau un venit funciar minim de 100 de galbeni, desemnau prin delegați un deputat pentru fiecare județ. Colegiul al doilea era format din mari proprietari cu un venit funciar de cel puțin 1 000 de galbeni, care alegeau prin vot direct doi deputați din fiecare județ. În sfârșit, cel de al treilea colegiu era format din orășeni cu un capital de 6 000 galbeni. Această împărțire a alegătorilor avea un vădit caracter de clasă dînd cîștig de cauză claselor avute.

În virtutea acestor prevederi, în vara anului 1858 se desfășoară lucrările de înscriere a alegătorilor pe liste; paralel cu aceasta diverse grupări politice lansează vii campanii electorale, de această dată nu în cadrul mai larg al grupelor unioniste și antiunioniste ci în favoarea unuia sau altuia dintre candidații la domnie.

La începutul lunii decembrie 1858 era deschisă perioada de contestații și revizuire a listelor de alegători. Ministerul de Interne la 30 decembrie se pronunța asupra recunoașterii drepturilor de alegători proprietarilor din plasa Oltețul de Jos<sup>48</sup>. În același timp prin încheierile tribunalelor jud. Argeș și Vîlcea erau recunoscute calitățile de alegători lui: Haralambie Zugrăvescu, Ghiță Pietraru, Grigore Oromolu (grefierul Tribunalului jud. Vîlcea), Panait Rusu din Ocnele Mari, Luță Bujoreanu și Ghiță Măldărescu, pitarul Ioan Panait și alții<sup>49</sup>.

Încă de la 30 decembrie 1858 Ministerul de Interne cerea a fi pregătite localurile unde se vor desfășura alegerile pentru Adunarea Națională (electivă); să se urmărească îndeaproape ca la desfășurarea acestora în acele localuri să nu se afle decît cei care fac parte din colegiul care își depune sufragiile<sup>50</sup>.

Se căuta astfel să se îndepărteze pericolul unor ciocniri între alegători și astfel să nu se creeze posibilitatea nevalidării alegerilor de către observatorii puterilor garante.

După aceste precizări și după încheierea lucrărilor de completare a listelor electorale se trecea în urma primirii ordinului Ministerului din Năuntru din 4 ianuarie 1859 la efectuarea alegerilor pentru Adunarea Națională. Și cu această ocazie organele centrale au ținut să specifice încă o dată faptul că este interzis autorităților locale să fie amestecate în acțiunea de depunere a sufragiilor, fiecare reprezentant al administrației locale trebuind să rămînă neutru, dar să se preocupe îndeaproape de îndeplinirea obligațiilor sale<sup>51</sup>.

Se pare că în mod special se atrăgea atenția Administrației județului Vîlcea a nu se mai repeta cele întimplute cu ocazia efectuării alegerilor pentru Divanul ad-hoc.

La 8 ianuarie sînt primite la administrație procesele verbale încheiate cu ocazia desenării delegaților plășilor ce vor participa la alegerea deputatului colegiului întîii. În plasa Oltul erau desemnați



Tache Zisu și Dimitrie Gh. Simulescu, iar reprezentanții proprietarilor mici și mijlocii din plasa Otăsău au fost: parucicul Hristodor Catopol, Nicolae Stavrescu și Ioan Bănicel<sup>52</sup>. Aceștia vor participa alături de ceilalți delegați ai plășilor la 11 ianuarie la desemnarea deputatului lor. Procesul verbal încheiat cu această ocazie și semnat de prezidiul adunării format din: pitarul Ghiță Goleșcu (președinte), Haralambie Zugrăvescu și Dimitrie Simulescu, consemna alegerea clucerului Nicu Lahovary ca deputat în Adunarea Națională cu o majoritate de 17 voturi<sup>53</sup>. Cu o zi înainte sub conducerea logofătului Iancu Otetelișanu adunarea marilor proprietari din județ desemnase pentru colegiul al II-lea ca deputați pe însași președintele întrunirii și pe clucerul Costache Otetelișanu<sup>54</sup>.

O situație oarecum deosebită poate fi constatată din rezultatul alegerii deputatului ce va reprezenta pe orășenii din Rm. Vlcea. Cei zece alegători direcți din capitala județului se pronunțau în ședința de luni 12 ianuarie 1859 pentru desemnarea ca deputat a prințului Barbu Dimitrie Știrbei<sup>55</sup>. Deși nu deținea proprietăți în județul Vlcea, totuși datorită faptului că se afla înscris pe lista acelor care puteau fi aleși în oricare loc de țară, fostul domn a întrunit sufragiile reprezentanților orășenilor din Rm. Vlcea, mai ales datorită stimei și prețuirii de care se bucura aici, lui datorându-i-se grădina publică, noua școală, restaurarea catedralei Episcopiei Rîmnicului și alte multe modernizări ale orașului de la poalele Capelei, la care a contribuit cu sume importante de bani.

Afișul Căimăcâmiei din 12 ianuarie hotăra ca acești deputați să fie prezenți la București la 20 ianuarie datorită faptului că adunarea se va deschide la 22 ianuarie<sup>56</sup>. În afară de cei desemnați prin vot din județul Vlcea mai participă la această importantă reuniune a reprezentanților națiunii și Episcopul Rîmnicului Calinic<sup>57</sup>. Tuturor deputaților județului Vlcea li se pun la dispoziție de către administrație cai de poștă pentru deplasarea la București<sup>58</sup>.

Deschiderea lucrărilor Adunării Obștești a fost sărbătorită în întreaga țară ca un eveniment deosebit de important pentru viitorul țării. La Rîmnicul Vlcea este organizată o grandioasă slujbă religioasă urmată de manifestații deosebite. Orașul întreg sărbătorea deschiderea lucrărilor primei adunări de caracter parlamentar din istoria țării<sup>59</sup>.

Unanimitatea delegaților Adunării pentru alegerea lui Alexandru Ioan Cuza ca domn și în Țara Românească a integrat și pe deputații vlcenii în entuziastul act de la 24 ianuarie 1859. Vestea alegerii aceluiași domn pentru cele două principate sosită la Rm. Vlcea la 26 ianuarie 1859 a declanșat și aici manifestații deosebite<sup>60</sup>. Acestea s-au amplificat cu ocazia depunerii jurământului de credință față de noul domn de către dorobanții județului Vlcea. Solemnitatea, ce a avut loc la 5 februarie 1859 în prezența maiorului Borănescu, ca delegat din partea domnitorului și a tuturor oficialităților locale, a prilejuit o vie manifestație a populației în favoarea Unirii și a domnului ei<sup>61</sup>. A doua zi la 6 februarie manifestațiunile continuă sărbătorindu-se intrarea în București a noului domn<sup>62</sup>. Cu această ocazie o delegație vlceană, din care făcea parte ca reprezentant al țăranilor Ghiță Ion Copăceanu din

Bunești, prezenta lui Alexandru Ioan Cuza omagiile și cele mai bune sentimente din partea locuitorilor acestui județ oltean.<sup>63</sup>

Dovedindu-și din plin azeziunea față de acest act deosebit din istoria națională, vilcenii subscriu atunci în anul Unirii la transformările ce vor urma și care vor consolida statul român modern.

#### NOTE

- <sup>1</sup> N. Bălcescu, *Opere IV, Corespondență*, Buc., Ed. Acad. R.P.R., 1964, p. 135—136.
- <sup>2</sup> Nichita Adăniloale, Aron Petric, *Unirea Principatelor române*, București, Ed. politică, 1966, p. 25—26.
- <sup>3</sup> *Ibidem*, p. 26—30.
- <sup>4</sup> Arh. St. Vilcea, Fond Prefectura jud. Vilcea, dos. 88/1857, f. 2.
- <sup>5</sup> *Ibidem*, f. 7 v.
- <sup>6</sup> *Ibidem*, f. 91 v.
- <sup>7</sup> *Istoria României*, Vol. IV, Buc., Ed. Acad., R.P.R., 1964, p. 268.
- <sup>8</sup> Arh. St. Vilcea, fond Prefectura jud. Vilcea, dos. 89/1857, f. 279—280.
- <sup>9</sup> *Ibidem*, dos. 90/1857, f. 113—121 și f. 122—132.
- <sup>10</sup> *Ibidem*, dos. 89/1857, f. 46.
- <sup>11</sup> *Ibidem*, f. 368.
- <sup>12</sup> *Ibidem*, f. 372.
- <sup>13</sup> *Ibidem*, f. 378—379.
- <sup>14</sup> *Ibidem*, dos. 90/1857, f. 102—108; 109—112; 133—210 v.
- <sup>15</sup> *Ibidem*, dos. 91/1857, f. 155.
- <sup>16</sup> *Ibidem*, dos. 90/1857, f. 248.
- <sup>17</sup> *Documente privind Unirea Principatelor*, vol. I., București, Ed. Acad., R.P.R., p. 489—490.
- <sup>18</sup> *Idem*, p. 479.
- <sup>19</sup> Arh. St. Vilcea, fond Prefectura jud. Vilcea, dos. 92/1857, f. 19.
- <sup>20</sup> *Ibidem*, f. 10.
- <sup>21</sup> *Ibidem*, dos. 91/1857, f. 167.
- <sup>22</sup> *Ibidem*, dos. 90/1857, f. 302.
- <sup>23</sup> *Ibidem*, f. 307.
- <sup>24</sup> *Ibidem*, dos. 101/1857, f. 9.
- <sup>25</sup> *Documente privind Unirea Principatelor*, vol. I., București, Ed. Acad. R.P.R., p. 519.
- <sup>26</sup> *Ibidem*, p. 518.
- <sup>27</sup> Arh. St. Vilcea, fond Prefectura jud. Vilcea, dos. 101/1857, f. 30.
- <sup>28</sup> *Ibidem*, dos. 94/1857, f. 6; 45.
- <sup>29</sup> *Ibidem*, dos. 101/1857, f. 118.
- <sup>30</sup> *Documente privind Unirea Principatelor*, vol. I., București, Ed. Acad., R.P.R., p. 532.
- <sup>31</sup> Arh. St. Vilcea, fond Prefectura jud. Vilcea, dos. 101/1857, f. 328.
- <sup>32</sup> *Ibidem*, f. 312.
- <sup>33</sup> *Ibidem*, f. 397, 402.
- <sup>34</sup> *Documente privind Unirea Principatelor*, vol. I., București, Ed. Acad., R.P.R., p. 569—571.
- <sup>35</sup> Arh. St. Vilcea, fond Prefectura jud. Vilcea, dos. 89/1857, f. 335—336.
- <sup>36</sup> *Documente privind Unirea Principatelor*, vol. I., București, Ed. Acad., R.P.R., p. 569.
- <sup>37</sup> *Ibidem*.
- <sup>38</sup> *Ibidem*.
- <sup>39</sup> *Ibidem*; vezi mai sus neînțelegerile lui Stamate Budurescu cu egumenul mănăstirii Horez.
- <sup>40</sup> *Documente privind Unirea Principatelor*, București, Ed. Acad. R.P.R., p. 585.
- <sup>41</sup> *Ibidem*, p. 581.
- <sup>42</sup> *Ibidem*, p. 583.



- <sup>43</sup> *Ibidem*, p. 586.  
<sup>44</sup> *Ibidem*, p. 611.  
<sup>45</sup> *Ibidem*, p. 615.  
<sup>46</sup> Nichita Adănițoale, Aron Petric, *Unirea Principatelor Române*, București, Ed. Politică, 1966, p. 42.  
<sup>47</sup> *Istoria României*, vol. IV., București, Ed. Acad. R.P.R., 1964, p. 399—400.  
<sup>48</sup> Arh. St. Vâlcea, fond. Prefectura jud. Vâlcea, dos. 2/1859, f. 15.  
<sup>49</sup> *Ibidem*, f. 8, 45.  
<sup>50</sup> *Ibidem*, f. 14.  
<sup>51</sup> *Ibidem*, f. 43.  
<sup>52</sup> *Ibidem*, f. 77, 81.  
<sup>53</sup> *Ibidem*, dos. 4/1859, f. 8—9, 14.  
<sup>54</sup> *Ibidem*, f. 3, 6.  
<sup>55</sup> *Ibidem*, f. 16—17, 126.  
<sup>56</sup> *Ibidem*, dos. 3/1859, f. 4.  
<sup>57</sup> *Ibidem*, f. 9.  
<sup>58</sup> *Ibidem*, dos. 34/1859, f. 15.  
<sup>59</sup> *Ibidem*, dos. 3/1859, f. 11.  
<sup>60</sup> *Ibidem*, f. 18—19.  
<sup>61</sup> *Ibidem*, dos. 33/1859, f. 20, 24, 27.  
<sup>62</sup> *Ibidem*, dos. 3/1859, f. 41.  
<sup>63</sup> Sergiu Purece, *Vîlcenii participă cu entuziasm la acest act măreț*, în „Orizont” RM, VÎLCEA nr. 1851, din 21 ianuarie 1977.